

Arrest

nr. 289 202 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 december 2015 en dient op 18 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 203 248 van 27 april 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

1.2. Op 24 mei 2018 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Dit tweede verzoek wordt door de commissaris-generaal op 26 september 2018 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker stelt hiertegen geen beroep in.

1.3. Verzoeker dient op 30 oktober 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 18 december 2018 tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

1.4. Op 22 januari 2019 verzoekt verzoeker een vierde keer om internationale bescherming. Ook dit volgend verzoek wordt, met een beslissing van de commissaris-generaal van 11 april 2019, niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker gaat andermaal niet in beroep.

1.5. Het vijfde verzoek om internationale bescherming van verzoeker wordt op 17 mei 2019 ingediend en wordt met een beslissing van de commissaris-generaal op 18 mei 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelt, wordt bij arrest nr. 253 294 van de Raad van 21 april 2021 verworpen.

1.6. Op 31 mei 2021 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 25 juni 2021 niet-ontvankelijk. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.7. Op 12 juli 2021 dient verzoeker een zevende verzoek om internationale bescherming. Bij beslissing van 7 maart 2022 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend aan verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Tadzjiek van origine. Op 18 december 2015 deed u in België een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde afkomstig te zijn uit Malik Khail, gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak. U bent 21 jaar oud en u bent soenniet. Uw vader werkte voor Stability in Key Areas (SIKA). Sinds 30 maart 2015 studeerde u economie aan een universiteit in Kabul. U ging elke dag met de auto van uw schoonbroer naar Kabul en u verdiende geld door passagiers mee te nemen naar Kabul. Op 29 juli 2015 nam u vijf passagiers mee uit Jalrez richting Kabul. U werd onderweg in Zeywalat tegengehouden door drie gewapende mannen op motors die zeiden dat u hen moest volgen. U volgde hen tot aan een moskee, waar u moest stoppen. Leden van de taliban kwamen uit de moskee en inspecteerden uw wagen. Eén van de passagiers, M., werd uit uw auto gehaald. De taliban zei dat u zo snel mogelijk moest vertrekken, en u zette uw route naar Kabul verder met de vier andere passagiers. In Kabul aangekomen zette u de passagiers af en ging u naar de universiteit. 's Avonds keerde u terug naar huis en u vertelde uw vader wat er die dag gebeurd was. Hij zei u om niemand over het incident te vertellen en verder te doen met uw werk. Gedurende ongeveer anderhalve maand werkte u verder als taxichauffeur en ging u naar de universiteit. Op 15 september 2015 kwam de politie bij u thuis langs. Uw vader was thuis, maar u was op dat moment op de universiteit. De politie zocht u omdat M., de passagier die uit uw auto was gehaald, u had aangeklaagd. Hij beschuldigde u ervan dat u connecties had met de taliban. Uw vader belde u op de universiteit en hij zei u om geen passagiers op te pikken en via een andere route naar huis te komen. Toen u thuis aankwam, vertelde uw vader wat er gebeurd was. Uw vader besloot u weg te sturen uit Afghanistan omdat M. een machtige, rijke persoon is en omdat de overheid corrupt is. Eind oktober of begin november 2015 verliet u Afghanistan en na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u aan in België. Bijkomend haalde u aan dat uw vader in de toekomst eveneens problemen zou kunnen krijgen omdat hij werkt voor een buitenlands bedrijf. Ter staving van uw verklaringen legde u uw taskara, uw schoolrapport, uw kaart voor het ingangsexamen aan de universiteit, uw studentenkaart, een convocatie van de politie, een kopie van de taskara van uw moeder, een kopie van de taskara van uw vader, dertien kopieën van documenten over het werk van uw vader bij Stability in Key Areas (SIKA), twee kopieën van documenten over de belastingaangifte van uw vader en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd neer. Op 8 augustus 2017 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. Betreffende uw vrees voor toekomstige problemen omwille van de beroepsactiviteiten van uw vader werd geoordeeld dat deze louter speculatief was en niet gestoeld op concrete indicaties of gebeurtenissen. Daarnaast werd er geoordeeld dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 27 april 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

In september 2017 reisde u naar Berlijn, waar u eveneens om internationale bescherming verzocht. Na ongeveer vijf maanden keerde u echter terug naar België. Op 24 mei 2018 deed u in België een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees naar uw oorspronkelijke verklaringen en voegde toe dat uw familie naar Iran verhuisd is omwille van uw problemen en omdat uw vader door de taliban bedreigd wordt wegens zijn werkzaamheden voor een buitenlands bedrijf. Bijkomend haalde u aan dat een zekere Z.B., die hetzelfde werk deed als u, onlangs vermoord werd door de taliban. U verklaarde tevens te beschikken over kopieën van documenten die uw vader u vorig jaar digitaal zou hebben doorgestuurd via Viber, met name een dreigbrief van de taliban gericht aan u en uw vader, een document van de politie waaruit blijkt dat u door uw autoriteiten wordt gezocht en een bewijs dat uw vader zijn onroerend goederen in Afghanistan heeft verkocht. U legde deze stukken echter niet voor, u zou ze kwijtgeraakt zijn in de wachtzaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U zou niet langer beschikken over de digitale versie van deze documenten maar u stelde dat u misschien nog een kopie hebt. U legde deze tot op heden echter niet voor. Tot slot voegde u toe dat u in België een arbeidscontract hebt bij een heel groot bedrijf. Op 26 september 2018 besliste het CGVS om dit verzoek niet ontvankelijk te verklaren. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 30 oktober 2018 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen en legde ditmaal de documenten voor die u in het kader van uw vorig verzoek wel had vermeld maar waar u toen niet over beschikte. In casu betreft het volgende documenten: een dreigbrief van de taliban gericht aan u en uw vader, een document van de politie waaruit blijkt dat u door uw autoriteiten wordt gezocht en een bewijs dat uw vader zijn onroerende goederen in Afghanistan heeft verkocht. Verder legde u nog algemene informatie dd. 26 februari 2018 van Amnesty International voor, waarin ze zich uitspreken tegen de terugleiding van Afghanen naar hun land van herkomst. Op 28 december 2018 werd ook dit verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 januari 2019 deed u een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen en u voegde toe dat er in het verleden misverstanden waren opgetreden tussen u en de tolk. U herhaalde dat u een job hebt in België en goed geïntegreerd bent. Tot slot verwees u naar de slechte veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. U legde geen documenten voor. Op 11 april 2019 werd dit verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende geen beroep in.

Op 17 mei 2019 deed u een vijfde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen over uw herkomst en voegde toe dat de veiligheidssituatie in uw dorp verslechterd is en dat er confrontaties plaatsvinden tussen de taliban en de politie. Daarnaast verklaart u nieuwe problemen te kennen en dit omdat u in België een relatie hebt met D.N., een Afghaanse die hier legaal verblijft. U zou eerst telefonisch bedreigd zijn door zowel haar broer als haar zus die niet akkoord gingen met jullie relatie. Daarna zou u nog telefonisch bedreigd zijn door iemand die u belde vanuit Afghanistan. U bleef aandringen bij de familie van D. om haar aan u uit te huwelijken maar ze bleven weigeren. Jullie bleven elkaar echter in het geheim ontmoeten. Jullie overwogen om samen naar het buitenland te vluchten en u dook met D. onder bij een vriend in Antwerpen. Na een nacht keerde ze echter terug naar huis en u werd opnieuw telefonisch bedreigd door haar broer. D. verbrak het contact met u maar desondanks kreeg u opnieuw een dreigtelefoon van een persoon uit Afghanistan. Uiteindelijk zocht u D. opnieuw op maar ze wenste de relatie niet verder te zetten. Ze zei u ook dat u niet kon terugkeren naar Afghanistan. De zus van D. belde u nog eens op om u te bedreigen en ze waarschuwde u dat er erge dingen met u zouden gebeuren indien u naar Afghanistan zou terugkeren. Ter staving van uw verklaringen legde u een USB-stick voor met foto's en video's van incidenten in uw regio, screenshots van chatconversaties tussen u en D., foto's van u en D., foto's van Belgische treintickets en screenshots van telefoontjes en dreigberichten die u zou hebben ontvangen van D. haar familie. Op 18 mei 2020 werd u verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Op 31 mei 2021 deed u een zesde verzoek om internationale bescherming. U hield vast aan uw oorspronkelijke vluchtmotieven en uw verklaringen over de problemen die u kende naar aanleiding van uw relatie met een Afghaans meisje in België. Daarnaast haalde u aan dat uw manier van denken veranderd is doordat u zes jaar in België hebt verbleven. U specificeerde dat u hier hebt gewerkt en vrienden hebt die een andere religieuze overtuiging hebben met wie u tijd doorbrengt en samen eet. U voegde hieraan toe dat uw familie u verstoten heeft omdat u hier alcohol drinkt. Voorts verwees u naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en uw slechte levensomstandigheden in België. Tot slot voegde u toe dat u kampt met stress en psychologische problemen. Uw advocaat zou dit ook hebben vastgesteld en

kan dit bevestigen. Ter staving van uw verzoek legde u een usb stick voor met daarop een word document met acht linken naar you-tube filmpjes over de algemene situatie in Afghanistan.

Op 25 juni 2021 werd uw verzoek niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Er werd onder meer geoordeeld dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet opnieuw in uw land van herkomst kan vestigen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 12 juli 2021 deed u een zevende verzoek om internationale bescherming. U verwijst opnieuw naar uw oorspronkelijke vluchtmotieven. Daarnaast herhaalt u dat u mentaal veranderd bent en dat uw familie u verstoten heeft omdat u hier alcohol dronk. U stelt dat u nog steeds kampt met psychologische problemen. Tot slot verwijst u naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en de opmars van de taliban. U voegt toe dat mensen er gedood worden als ze bijvoorbeeld hun telefoon niet willen afgeven. U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zesde verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart dat u nog steeds psychische problemen hebt (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12 en 16), maar u legt hierover geen nieuwe verklaringen af en u beschikt niet over medische attesten.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Daarnaast werd er geoordeeld dat de stad Kabul voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. Deze beslissing werd op 27 april 2018 door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in. Uw tweede, derde en vierde verzoek werden door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en u diende hiertegen geen beroep in. Uw vijfde verzoek werd eveneens niet ontvankelijk verklaard en u uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Inzake uw zesde verzoek werd eveneens een beslissing van niet ontvankelijkheid genomen en u diende hiertegen geen beroep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens

aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Betreffende uw verwijzing naar uw oorspronkelijke vluchtmotieven (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16 en 20) dient opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven niet van aard is om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Het gegeven dat u mentaal veranderd zou zijn en dat uw familie u verstoten heeft omdat u in België alcohol dronk werd reeds beoordeeld in het kader van uw zesde verzoek (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16).

Uw verklaarde psychische problemen (Verklaring volgend Verzoek, vraag 12 en 16) werden hierboven reeds besproken. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud met de DVZ plaatsvond op 23 juli 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u

geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het**

algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van

*nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 16 mei 2022 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak op 23 mei 2022 bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent in een eerste middel te voldoen aan de definitie van het begrip ‘vluchteling’, zoals bepaald in het Verdrag van Genève, en vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban en omwille van zijn relatie met een Afghaanse vrouw in België. Hij volhardt in zijn verklaringen en is het niet eens met de appreciatie van de verwerende partij.

In een tweede middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het gegeven dat hij meer dan zes jaar in Europa woont, op zoek naar internationale bescherming, dat hij verstoten is door zijn familie omdat hij alcohol drinkt en dat hij volledig verwesterd is. Verzoeker wenst daarom te verwijzen naar rapporten waaruit blijkt dat “voor mensen zoals hem” terugkeren geen optie is.

Voorts tracht verzoeker de stelling van de verwerende partij te weerleggen waar deze meent dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht, met de verwijzing naar de machtsovername door de taliban als nieuw element waarbij hij onder meer benadrukt dat terugkeerders door de taliban als ongelovigen/verwesterd worden beschouwd.

Verder bespreekt verzoeker bondig de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In het verzoekschrift wordt daarnaast aangestipt dat de tewerkstelling van zijn vader voor buitenlandse organisaties ervoor zorgt dat zijn familie in de negatieve aandacht van de taliban gekomen is, dat hij meer dan zes jaar in Europa woont, alcohol drinkt, hier een relatie had met een Afghaanse vrouw en verstoten is door zijn familie, wat persoonlijke elementen zijn waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt verder dat de verwerende partij op dit moment over geen informatie beschikt over het lot van terugkeerders uit Europa.

Tot slot betoogt verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hierbij naar § 39 van het *Elgafaji*-arrest over de ‘*sliding scale*’.

Doorheen het verzoekschrift worden er fragmenten geciteerd uit en gerefereerd naar algemene landeninformatie, persartikels, rechtsleer en rechtspraak.

3.1.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voert ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Bij haar verweernota voegt de verwerende partij een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan en voegt zij de *weblinks* toe van de volgende documenten:

- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, april 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022.

3.2.3. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 23 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

3.2.4. Op 25 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd bewijzen van zijn relatie met een Vlaamse vrouw, aanbevelingsbrieven en foto's.

3.2.5. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker, overeenkomstig artikel 36/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd één USB-stick.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een

aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.5. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 8 augustus 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat er geen geloof werd gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Betreffende zijn vrees voor toekomstige problemen omwille van de beroepsactiviteiten van zijn vader werd geoordeeld dat deze louter speculatief was en niet gestoeld op concrete indicaties of gebeurtenissen. Daarnaast werd er geoordeeld dat Kabul een redelijk en veilig vestigingsalternatief was. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep werd door de Raad bij arrest nr. 203 248 van 27 april 2018 bevestigd en verzoeker diende geen cassatieberoep in. Het tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker, waarin hij verwees naar zijn oorspronkelijke verklaringen, werden door de commissaris-generaal op respectievelijk 26 september 2018, 18 december 2018 en 11 april 2019 niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker liet na tegen deze beslissingen een beroep in te stellen bij de Raad. Het vijfde verzoek, waarbij verzoeker opnieuw verwees naar zijn oorspronkelijke verklaringen en onder meer hieraan toevoegde dat hij nieuwe problemen kende omdat hij in België een relatie heeft met een Afghaanse vrouw die hier legaal verblijft, wordt op 18 mei 2020 door het commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 253 294 van 21 april 2021. Inzake verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming, waarin hij vasthield aan zijn oorspronkelijke vluchtmotieven en zijn verklaringen over de problemen die hij kende naar aanleiding van zijn relatie met een Afghaanse vrouw in België en waarin hij tevens aanhaalde dat zijn manier van denken veranderd is doordat hij zes jaar in België heeft verbleven, hier gewerkt heeft en vrienden heeft met een andere religieuze overtuiging en dat hij door zijn familie verstoten wordt omdat hij hier alcohol drinkt, werd door de commissaris-generaal op 25 juni 2021 andermaal een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek genomen. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om, naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het zevende verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

3.3.6. In het kader van het huidig, zevende, verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn eerder voorgehouden problemen met de taliban, naar zijn mentale verandering en de verstoting door zijn familie en naar zijn psychologische problemen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 23 juli 2021 (punt 16 en 20)).

Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker geen nieuwe documenten voor.

3.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, zevende, verzoek louter en alleen vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven niet van aard is om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker louter vasthoudt aan zijn reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken voegt hij niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier. Verder, wat de verwijzing naar zijn mentale veranderingen en de verstoting door zijn familie betreft, kan volstaan erop te wijzen dat deze elementen reeds naar voor werden gebracht in het kader van zijn zesde verzoek en reeds beantwoord zijn. Wat de verklaarde psychische problemen betreft wordt in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, terecht gesteld dat verzoeker hierover geen nieuwe verklaringen aflegt en niet beschikt over medische attesten. De Raad stelt in dit verband nog vast dat verzoekers geenszins gestaafde medische problematiek overigens geen verband houdt met de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker *in casu* geenszins aan dat hij omwille van medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Bovendien herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn beweerde medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij naast zijn problemen met de taliban, die zo weze herhaald reeds ongeloofwaardig zijn bevonden, tevens vreest vervolgd te worden omwille van zijn relatie met een Afghaanse vrouw in België, stipt de Raad nog aan dat deze relatie klaarblijkelijk een einde heeft genomen daar uit de bij de aanvullende nota van 25 april 2023 gevoegde stukken blijkt dat hij al twee jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw.

3.3.8. De Raad dient te beklemtonen dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker.

Gelet op de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, wijst de Raad dan ook op volgende vaststellingen.

3.3.9. In zoverre verzoeker, in het licht van de machtsovername door de taliban, thans bij een terugkeer zou vrezen dat de taliban hem zouden vervolgen, omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader als sociaal werker die niet werden/worden betwist door de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare actuele landeninformatie evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van zorgverleners, medisch personeel of personen die hebben gewerkt voor humanitaire organisaties, nationale en internationale ngo's, laat staan voor hun familieleden (zie o.a. *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 173-180; *EUAA Country Guidance: Afghanistan*, april 22, p. 72-74; *EUAA Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 70-71).

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Verzoeker brengt door louter in het verzoekschrift te beklemtonen dat zijn vader voor "*de buitenlandse organisaties*" heeft gewerkt in Afghanistan evenwel geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat verzoeker, thans, een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren louter omwille van de (eerdere) werkzaamheden van zijn vader. Het komt in deze ook niet aan de Raad toe om deze leemten in verzoekers vluchtrelaas op te vullen en hierover te speculeren. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat de problemen die verzoeker in het verleden zou hebben gekend met de taliban als ongeloofwaardig werden beschouwd en dat zijn familie in het verleden geen problemen kende omwille van het werk van zijn vader.

Tevens kan aangestipt worden dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan problemen kent. Hoewel verzoeker beweert geen contact met zijn familie meer te hebben in Afghanistan (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 23 juli 2021) moet de Raad in dit verband aanstippen dat verzoeker geenszins stavingstukken of overtuigende elementen bijbrengt die erop wijzen dat zijn familie niet meer in Afghanistan zouden verblijven.

In het licht van deze omstandigheden, kan niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker zal worden geïmigreerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens de werkzaamheden van zijn vader als sociaal werker bij SIKa, een ontwikkelingsorganisatie die het 'rural development department' van Afghanistan helpt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoek 13 juni 2017, p. 16).

3.3.10. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op een vrees voor vervolging door de Taliban omwille van zijn verblijf in België en Europa en vreest dat hij bij terugkeer als ongelovige/verwesterd zal worden beschouwd.

Op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De Taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de Taliban reeds Afghanen

hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu voert verzoeker, momenteel 27 jaar oud, in zijn verzoekschrift aan dat hij reeds zes jaar in Europa woont en nooit meer is teruggekeerd naar Afghanistan. Hij oppert dat, gelet op het feit dat de Taliban de macht hebben gegrepen in Afghanistan, hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als verwesterd, afvallig en niet-gelovig. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf van zes jaar in België alsook naar zijn vluchtrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waar hij naar school ging en begonnen was met studies economie aan een universiteit in Kabul en geld verdiende door passagiers mee te nemen naar Kabul (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoek van 13 juni 2017, p. 6 e.v.), waaruit kan worden afgeleid dat hij gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker opnieuw verklaart dat zijn familie hem heeft verstoten omdat hij in België alcohol drinkt en dat hij andersgelovige vrienden heeft waarmee hij tijd doorbrengt en samen eet, wijst de Raad erop dat reeds in het kader van verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming hieromtrent door de commissaris-generaal als volgt werd geoordeeld: “*Dat uw familie u verstoten heeft omdat u in België alcohol drinkt is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige concrete of feiten elementen hebt gestaafd. U stelt voorts dat u zich de westerse waarden en normen hebt eigen gemaakt en u specificeert dat u andersgelovige vrienden hebt waarmee u tijd doorbrengt en samen eet (Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Uit uw verklaringen blijkt echter geenszins dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet opnieuw in uw land van herkomst kan vestigen. U bent trouwens nog steeds moslim (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 9). Maar, hoe dan ook, dient te worden opgemerkt dat de in bepaalde landen van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene en in een bepaald land geldende (rechts)regels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen aan beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven*

voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken". Verzoeker liet na om tegen deze beslissing en beoordeling een beroep in te stellen en komt op heden nog steeds niet verder dan de niet-gestaafde blote bewering dat zijn familie hem zou hebben verstoten omdat hij in België alcohol drinkt.

Bij zijn aanvullende nota van 25 april 2023 voegt verzoeker meerdere stukken die volgens hem moeten aantonen dat hij 100% verwesterd is en dat hij helemaal niet kan terugkeren naar een land waar hij direct zal opgehangen worden voor zijn levensstijl en denkwijze. In het bijzonder legt hij zeventien foto's en vijf aanbevelingsbrieven neer en spreekt hij over een video-opname, waarvan hij op de terechtzitting een USB-stick neerlegt. Wat deze USB-stick betreft, dient de Raad aan te stippen dat verzoeker slechts één exemplaar heeft neergelegd waardoor de verwerende partij er geen kennis van heeft kunnen en waardoor deze uit de debatten moet worden geweerd.

Waar wel rekening mee kan worden gehouden zijn enerzijds de foto's. De afgebeelde foto's, die overigens niet gedateerd zijn, bevatten geen objectieve aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden gepercipieerd. Op deze foto's staat verzoeker afgebeeld omringd door derden en kan hieruit niet meer en niet minder worden afgeleid dan wat hierop staat afgebeeld, met name dat verzoeker op deze foto's staat afgebeeld tussen niet nader geïdentificeerde personen op feestjes, met alcohol, bij iemand thuis, in een bowling en tijdens uitstappen met een vrouw van wie vermoed wordt dat dit zijn vriendin is, alsook tussen medesporters en waarop te zien zou moeten zijn dat hij heeft deelgenomen aan een betoging in Parijs voor de ondersteuning van de opstand tegen de taliban door de zoon van Ahamd Shah Masood, en dat verzoeker toen een t-shirt met diens foto erop droeg.

Uit de foto's van de deelname aan een dergelijke manifestatie kan evenwel geenszins worden opgemaakt wanneer en waar deze zou hebben plaatsgevonden. Los hiervan doet deze enkele deelname aan een betoging geen risico op vervolging ontstaan. Verzoeker toont, door louter op te werpen dat de beelden van deze betoging ruim verspreid zijn in de sociale media, geenszins aan dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn deelname hieraan en haalt verder nergens aan dat hij nog aan andere manifestaties zou hebben deelgenomen, dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban of dat hijzelf politieke posts op zijn sociale media zou hebben geplaatst waardoor hij dreigt gevisieerd te worden. Verder stipt de Raad nog aan dat verzoeker niet alleen nooit eerder aangehaald heeft zich tegen de taliban uit te spreken, ook niet in zijn verzoekschrift, maar dat het bevreemdend overkomt dat verzoeker aan deze bewuste manifestatie, waarvan op de terechtzitting wordt verduidelijkt dat deze georganiseerd werd door mensen van Panjshir, heeft deel genomen nu hij zelf niet afkomstig is uit Panjshir.

Bij de overige foto's kan geen toelichting gelezen worden in de aanvullende nota. De Raad kan hieruit hoogstens opmaken dat verzoeker vrienden in België heeft, dat hij op sommige foto's afgebeeld staat met alcohol, dat verzoeker sport in clubverband en dat hij uitstapjes maakt met een vrouw. Waar verzoeker afgebeeld staat tussen vrienden tijdens gemakkelijke bezigheden en dat daarop te zien is dat hij alcohol drinkt, wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat het stoppen met het drinken van alcohol een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Evenmin kan hij volstaan door louter aan te voeren dat hij zijn religie niet meer praktiseert, temeer daar uit de verklaring volgend verzoek van 23 juli 2021 blijkt dat hij als religie islam opgaf.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota anderzijds getuigenissen van twee hoofdtrainers en eigenaars van twee sportclubs waar verzoeker bij aangesloten is, van een medesportster, van zijn vriendin S. en van haar ouders. Uit deze getuigenissen blijkt dat verzoeker zich wenst te integreren, hier een netwerk heeft, zich steeds respectvol opstelt, een beloftevol sporter is en al goed Nederlands zou spreken. Dit toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch deze elementen kunnen niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. Evenmin blijkt hieruit dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt

die niet te verenigen is met de in Afghanistan geldende beperkingen, zoals opgelegd door de taliban. Waar zijn vriendin vertelt over haar levensloop, de kennismaking met verzoeker, verzoeker zelf, hun relatie, zijn respect voor vrouwen en zijn leergierigheid, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een feitelijke relatie heeft met een Belgisch meisje niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen. Dat hij goed geïntegreerd zou zijn binnen de familie van zijn vriendin, mag dan wel uit de verklaringen van zijn vriendin en haar ouders blijken, maar doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad stipt nog aan dat verzoeker voorheen een relatie met een Afghaanse vrouw in België had, op grond waarvan hij een vrees voor vervolging in het kader van zijn vijfde en zesde beschermingsverzoek, ingesteld in 2019 en 2021, opwierp. Dat verzoeker het Nederlands machtig zou zijn, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet meer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari.

Wat verzoekers profiel als sporter betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zich in de loop van de administratieve procedure nooit heeft beroepen op zijn hoedanigheid als sporter. De Raad merkt volledigheidshalve op dat de beschikbare informatie waarop de Raad vermag acht te slaan geen melding maakt van het feit dat mannelijke sportbeoefenaars specifiek gevisieerd zouden worden of dat sportbeoefening door mannen als problematisch wordt beschouwd en evenmin kan hieruit afgeleid worden dat het beoefenen van sport als dusdanig actueel wordt beschouwd als tegenstrijdig met de waarden en normen in Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota beweert dat hij geen praktiserende moslim meer is, dat hij een liberaal persoon is die voorstander is van gelijkheid tussen mannen en vrouwen, dat hij tegen de traditie in Afghanistan is en dat hij gearrangeerde huwelijken verwerpelijk vindt, laat hij na dit summier betoog verder uit te werken. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker, doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het repressieve beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Wardak, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of

uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Er weze immers herhaald dat reeds in het kader van verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat verzoeker zijn blote bewering dat zijn familie in Afghanistan hem zou hebben verstoten omdat hij in België alcohol drinkt niet weet hard te maken en daar op heden nog steeds niet in slaagt.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als “afvallige” te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghansen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen en loutere verklaring dat hij geen praktiserende moslim meer is aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

3.3.11. In zoverre verzoeker een nieuw element meent aan te voeren met zijn verwijzing naar de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, dient te worden gewezen op het volgende.

3.3.11.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.11.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij volhardt in zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, dewelke reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden beschouwd en waarvoor de beslissing(en) thans definitief zijn geworden en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende *hyperlink* toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief zodat deze verwijzing niet ter zake dienend is gezien er *in casu* geen melding wordt gemaakt van een intern vluchtalternatief. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Wardak. De Raad stelt vast dat voor de provincie Wardak geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen die steun vinden in de door de verwerende partij bij aanvullende nota van 17 april 2023 geactualiseerde landeninformatie.

Waar verzoeker meent dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn, wijst de Raad erop dat mits er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker, of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In zoverre verzoeker betoogt dat er een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie, stelt de Raad verder er zich van bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

3.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen. De Raad benadrukt in dit verband dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS